

Reform af den fælles fiskeripolitik - regionalisering

Hvorfor har vi brug for regionalisering?

En regionalisering tjener to formål: at bevæge sig væk fra mikrostyring på EU-niveau og at sikre, at reglerne bliver tilpasset til de særlige forhold for alle fiskeriformer og havområder ("regioner"). Regionalisering kan bygge på eksisterende samarbejde mellem nogle medlemsstater, såsom Baltfish eller Scheveningen-gruppen. Selvom disse ikke er formaliseret, har de ikke desto mindre udviklet sig til meget effektive samarbejdsmechanismer blandt medlemsstaterne. I andre havområder kræves der mere arbejde for at sikre, at medlemsstaterne arbejder sammen, men der er positive eksempler på samarbejde, f.eks. mellem Frankrig og Spanien om ansjoser i Biscayabugten.

Hvad er de juridiske og proceduremæssige rammer for den havområdetilgang, som Kommissionen foreslår?

Eksempel 1 Langsigtede forvaltningsplaner

Efter forslag fra Kommissionen vil Europa-Parlamentet og Rådet vedtage en langsigtet plan for kulmule, rejer og torsk (planen). Denne plan skal fastsætte målene og tidsrammen for deres opnåelse, dvs. at opnå maksimalt bæredygtigt udbytte (MSY), en lavere fiskeridødelighed eller en større biomasse. Planen kan foreskrive selektive redskaber og foranstaltninger med henblik på at undgå udsmid. Planen skal også indeholde en fleksibilitetsartikel, så der hurtigt kan tages højde for ny videnskabelig rådgivning. De mål, der skal nås, vil gælde ligeligt for alle medlemsstater, som fisker efter bestande, der er omfattet af planen, så der bliver ensartede spilleregler for alle fiskerne.

Via planen bemyndiger EU-lovgiverne medlemsstaterne i et havområde til at træffe nationale foranstaltninger for at gøre planen operationel. Inden for rammerne af havområdetilgangen skal de medlemsstater, der fisker efter disse bestande, mødes med fiskere, interessenter og rådgivende råd for at udarbejde disse konkrete, nationale foranstaltninger, så de pågældende bestande kan forvaltes på bedste vis, og så planens målsætning kan nås. Fiskere og andre interessenter vil foreslå specifikke redskaber, område- eller sæsonfredninger, kontrolforanstaltninger, foranstaltninger for fiskerifartøjer eller enhver anden foranstaltning, som efter deres mening vil give det bedste resultat for deres specifikke fiskerier. De kan også foreslå foranstaltninger til at gennemføre forbuddet mod udsmid.

Kernen i havområdetilgangen er, at de medlemsstater, som gennemfører planen, kan etablere et koordineringssystem, mødes i regionen og udveksle og aftale fælles foranstaltninger og derefter vedtage disse foranstaltninger nationalt. Disse foranstaltninger vil være de samme i alle de medlemsstater, som gennemfører planen. Det er vigtigt at understrege, at medlemsstaterne skal arbejde sammen og blive enige om foranstaltninger. Hvis de ikke kan dette, vil de nødvendige bevaringsforanstaltninger blive fastsat af Kommissionen via delegerede retsakter eller af Europa-Parlamentet og Rådet efter den fælles beslutningsprocedure.

Eksempel 2 Tekniske rammeforanstaltninger

Det samme vil blive gjort for tekniske foranstaltninger. Efter forslag fra Kommissionen vedtager EU-lovgiverne en rammeforordning med bredere tekniske foranstaltninger foreslået af Kommissionen. Denne rammeforordning vil være gearret mod nøglebestande i et givet fiskeri, såsom jomfruhummer i Det Irske Hav, kulmule og torsk i Atlanterhavet eller søtunge og rødspætte i Den Engelske Kanal. Forordningen skal fastsætte referencestandarder for nøglebestande i forhold til redskabsselektivitet, trådtykkelse og fangstposer og standarder for

mindstereferencetørrelser for kommercielle bestande. Den bliver mindre detaljeret end den nuværende forordning om tekniske foranstaltninger.

Inden for rammerne af havområdetilgangen skal medlemsstaterne mødes med fiskere, interessenter og rådgivende råd for at udarbejde konkrete, nationale tekniske foranstaltninger, som på bedste vis kan forvalte bestande på et bæredygtigt niveau, og som er gunstige for havmiljøet. Interessenter kan foreslå alternative redskaber, som kan opnå tilsvarende selektivitetsresultater i forhold til referencestandarderne i rammeforordningen, samt andre tekniske foranstaltninger, som efter deres mening vil give de bedste resultater for deres specifikke fiskerier. Igen er kernen i havområdetilgangen, at medlemsstaterne mødes i regionen, udveksler og aftaler fælles foranstaltninger og derefter vedtager dem nationalt. Disse foranstaltninger vil være de samme i alle de medlemsstater, som gennemfører planen.

I begge eksempler, dvs. de langsigtede planer og rammen for tekniske foranstaltninger, bør forskningsinstitutioner i medlemsstaterne støtte interessenterne i udviklingen af tekniske foranstaltninger, såsom udvidet størrelsesselektivitet for trawlere, nye fiskeriteknikker osv. Der findes allerede positive eksempler på nationalt plan, f.eks. Seltra-trawlet i Kattegat, det mere selektive fladfisketrawl fra 50 %-projektet i Det Forenede Kongerige og jomfruhummerpanelet i Frankrig for blot at nævne nogle få. På denne måde vil regionaliseringen forbedre samarbejdet mellem forskningsinstitutionerne og fiskerisektoren.

Som et afgørende element i regionaliseringen bør sektoren få ansvaret for at forvalte fiskerier. Producentorganisationerne og andre erhvervsfiskerorganisationer kan forvalte deres medlemmers tildeling af kvoter og udarbejde en markedsføringsplan. Dette giver bedre planlægning og en styrket rolle over for grossister, hvorved der kan opnås bedre priser for deres produkter. En proaktiv rolle for fiskerisektoren vil fremme en kultur med engagement, ansvar og overholdelse af regler.

De rådgivende råd vil kunne udvikle deres roller og støtte forskningsinstitutionerne ved at følge op på forvaltningsbeslutninger.

Forsøger Kommissionen at få mere magt?

Nej. Den vil kun agere som en sidste udvej for at undgå risikoen for huller i lovgivningen, da dette vil have en skadelig virkning på bevarelse og forretningsklimaet. Formålet med regionalisering er, at medlemsstaterne bliver enige om at træffe de samme foranstaltninger. Der er dog behov for at tage sig af den situation, hvor de berørte medlemsstater ikke handler eller handler sent. I disse tilfælde vil Europa-Parlamentet og Rådet som en sidste udvej bemyndige Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter om de pågældende fiskerispecifikke foranstaltninger. Delegationen til Kommissionen er begrænset til den type foranstaltninger, som medlemsstaterne havde bemyndigelse til at vedtage på nationalt niveau, med de samme målsætninger og mål, som gælder for alle medlemsstater. Kommissionens foranstaltninger kan kun træde i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse, og delegationen kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. Det samme vil ske i tilfælde, hvor de foranstaltninger, der er vedtaget af medlemsstaterne, efter videnskabelig rådgivning viser sig ikke at nå de bevaringsmålsætninger, der er fastlagt i EU-lovgivningen. Alternativet vil være fælles beslutningstagning af Europa-Parlamentet og Rådet.

Hvad er konsekvensen for kontrol og håndhævelse?

EU-forordningerne vil fortsætte med at gælde for alle fartøjer, som fisker i EU-farvande. Endvidere vil de regler, som er vedtaget af medlemsstaterne i en havområdetilgang under regionaliseringen, være de samme regler med den eneste forskel, at de vil være nationale love i stedet for EU-lovgivning. Disse love vil blive meddelt medlemsstaterne, EU-Fiskerikontrolagenturet og Kommissionen, så de kan kontrolleres af nationale inspektører på en ensartet måde, og der kan garanteres ensartede spilleregler.

Hvad vil de administrative omkostninger være ved regionalisering?

Erfaringerne fra Østersøen og Nordsøen viser, at samarbejde på regionalt niveau skulle være muligt med det samme ressourceniveau. Jo større engagement fra branchen og interessenter ved udarbejdelsen af foranstaltningerne, jo større grad af regeloverholdelse. Som følge af mindre mikrostyring på EU-niveau vil arbejdsmængden relateret til drøftelser, forhandling og opfølgning til den meget komplicerede "mikrostyring fra Bruxelles" være betydeligt reduceret. Alt dette bør mindske omkostningerne for de nationale myndigheder.